Rudy Drughorn

Rudolf (Rudy) Gerard Marie Drughorn is geboren op 30 oktober 1925 in Den Haag. Hij was de zoon van Arnold Drughorn (1888) en Hendrika Cornelia Maria Vries (1890). Zijn ouders trouwden in 1917. Er waren zes kinderen; Arnold (Nol) (1918), Anna Maria (Annemarie) (1920), Maria (Ria) (1922), Johannes (Jan) (1923), Rudolf (Rudy) (1925), en Catharina (Toos) (1930). Hun vader had een sigarenwinkel op Javastraat 57 in Den Haag.

Op de voorgond van links naar rechts, zittend: vader en moeder met Toos op schoot. Staand daarachter: Jan, Annemarie, Nol, Ria en Rudy.

De crisisjaren zorgden voor een grote verandering in de jeugd van de kinderen van de familie Drughorn. De tabakswinkel van vader zorgde voor de crisis voor veel inkomsten, maar dure sigaren en tabak waren tijdens de crisis niet meer te betalen. De inkomsten liepen terug. Spelen in de speelkamer op de eerste verdieping was er niet meer bij, omdat de hele eerste verdieping verhuurd moest worden. Om voor afleiding te zorgen mochten de jongens van het gezin, Nol, Jan en Rudy, lid worden van de William Doylegroep, een Katholieke Verkennersgroep, gevestigd in gebouw Elandia in de Helmersstraat 144 (hoek Elandstraat). De William Doylegroep werd in 1932 opgericht in de Parochie Onze Lieve Vrouw Onbevlekt Ontvangen in de Elandstraat in Den Haag. Rudy begon hier als welp. Thuis vertelden ze enthousiast over de speurtochten, kampvuren en kampen. De zussen Annemarie en Rie waren jaloers! Dat wilden ze ook. Dat was wel een probleem want Katholieke padvindsters bestonden nog niet. Er was alleen het neutrale Padvindstersgilde (NPG). Uiteindelijk mochten ze toch gaan. Ria schreef hier later over: *'De ontspanning, vriendschap en gezelligheid die de padvinderij bood, heeft mij geholpen, de sombere, vreugdeloze tijd door te komen.'* Jan was aan het begin van de oorlog voortrekker, Nol was vaandrig (verkennersleider) en Rudy was verkenner. Annemarie en Ria waren Pionier bij het Meisjesgilde.

Tijdens de meidagen van 1940 waren de verkenners, padvindsters, voortrekkers en pioniers van de scoutinggroepen in De Haag actief in de hulpverlening, onder andere als ordonnans, bij het Rode Kruis en de Luchtbeschermingsdienst. Rudy zat op een post van waar hij, als het nodig was, van een dichtbij zijnde pastorie een dominee of pastoor moest halen. Hij droeg een armband met de tekst "Geestelijke Bijstand". Er gebeurde niet veel. Na drie dagen verliet hij zijn post. Vlak daarna werd deze door een voltreffer getroffen. 'Bof ik even'; zei hij later. Ook zijn broers en zussen werden ingezet in de hulpverlening. Het was allemaal zo

eenvoudig en vanzelfsprekend. Ieder deed wat er gedaan moest worden en besefte de taak, als een deeltje in het groter geheel, nu het Vaderland in gevaar was.

Op 2 april 1941 werd Scouting verboden, maar de activiteiten werden illegaal en binnenshuis voortgezet. Rudy ging hierna op voetbal en hockey, maar werd later overgehaald om op korfbal te gaan. In eerste instantie interesseerde hij zich niet voor het verzetswerk van zijn broers en de wereldgebeurtenissen. Tot hij in 1944 naar de Middelbare Technische School ging, waar hij nieuwe vrienden kreeg die in het verzet zaten. Rudy ging er actief in mee. Hij verspreidde bonkaarten en verzorgde voor Ausweisen, stamkaarten en persoonsbewijzen. Hij schakelde het hele gezin in voor ‘klein verzet’. Hij stal documenteninkt op gemeentehuizen om vervalsingen te kunnen maken. Op gestolen formulieren van het Gewestelijk Arbeidsbureau (GAB) werden creatief verzonnen namen, adressen, beroepen en kwalen ingevuld. Zo werd de administratie van het GAB een zootje en werd de oproep voor arbeidsinzet in Duitsland tegengewerkt. Rudy was vrijgesteld van de Arbeitseinsatz omdat hij op de MTS zat.

Toen zijn verzetsvriend Bas met zijn moeder werd opgepakt, deed Rudy een poging om belastend materiaal uit hun huis te halen. Via het dak en de zolder kwam hij de woning binnen, maar de operatie mislukte door een afgesloten deur. In de zomer van 1944 kampeerde Rudy met verkennersvrienden in Brabant. De jongens hadden gehoopt daar al de geallieerden te ontmoeten. Na het kamp gingen de jongens weer naar huis. Vlak voor Dolle Dinsdag op 5 september 1944 besloot Rudy, samen met een vriend, Jan, naar bevrijd België te gaan om zich aan te sluiten bij de oprukkende geallieerden. Hij pakte een broek, een verkennersshirt en een rugzak. *Meer had hij niet nodig*, zei hij, *want binnen een maand zou hij een uniform dragen*. Zijn vader en zijn broer Nol brachten hem naar het station. Het was de laatste keer dat de broers elkaar zouden zien. Door de paniek bij de bezetter was de reis naar Zuid Nederland met de trein omslachtig. Sporen en bruggen waren opgeblazen. Tussen Tilburg en Lage Mierde vonden beide jongens een achtergelaten Wehrmachtwagen en hiermee reden ze naar de grens. Een paar keer stuurden ze een brief naar hun ouders of vrienden, maar na de bevrijding van Zuid Nederland in het najaar van 1944 was er geen contact meer tussen Rudy en zijn ouders.

Bij thuiskomst vertelde hij dat hij, bij Lage Mierde (N.B.) sluipend de grens was overgegaan, door een bos vol Duitse soldaten. In Brussel was hij in dienst getreden bij de Nederlandse Stoottroepen. Na training werd hij in februari 1945 tegen de Duitsers ingezet. Met rubberboten gingen ze bij Wesel de Rijn over. Verschillende rubberboten werden lek geschoten, zwaar bepakte collega’s verdronken. In 1946 werd Rudy als dienstplichtig militair opgeroepen om naar Indië te gaan. Hij vertrok met het idee om Indië te bevrijden van de Japanners. Hij sprak nooit over zijn ervaringen in Indië.

Rudy kwam uit een moedig gezin. In het huis aan de Javastraat 57 vonden onderduikers een veilig heenkomen. Broer Jan was Engelandvaarder. Hij kwam onder andere terecht in Kamp Miranda in Spanje waar hij zich aansloot bij een Scoutinggroep in het kamp. Hij wist te ontkomen naar Suriname en vocht uiteindelijk tegen de Japanners. Broer Arnold was lid van een Haagse knokploeg en werd op 12 oktober 1944 opgepakt en op 6 november 1944 op de Waalsdorpervlakte met vijf andere verzetsmensen gefusilleerd.

Rudy emigreerde in 1949 naar Australië. Hij trouwde en kreeg twee dochters. In 1958 overleed hij.

Ria schreef haar oorlogservaringen op in het boek '*Vijf jaren angst en onzekerheid*'. Annemarie hield een dagboek bij en scheef in *Pittige verhalen uit onveilige tijden (1947)* een hoofdstuk over het verzetswerk van haar familie.

Meer informatie

Arnold Drughorn (oorlogsgravenstichting.nl)
bol.com | Vijf jaren angst en onzekerheid, Ria Bovend'Eert-Drughorn | 9789464055009 | Boeken
Dom Helder Camara Scouts - Scoutpedia.nl (scoutwiki.org)
Drughorn, Arnold (Haags Gemeentearchief) - Haags Gemeentearchief
Pittige verhalen uit onveilige tijden » » 1947 | Delpher

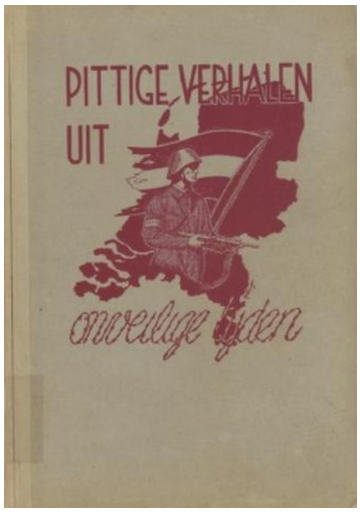

Foto: Rudy op verlof in Den Haag, 3 juni 1945

Marriage Arnold Drughorn & Adrianus Arnold Drughorn & Catharina Cornelia Scheepens & Hendrika Cornelia Maria Vries & Johannes Theodorus Henricus Vries & Johanna Alida van Koningsbruggen on June 12, 1917 in 's-Gravenhage (Netherlands) » Open Archives
Registratie Arnold Drughorn & Hendrika Cornelia Maria Vries & Arnold Drughorn & Anna Maria Drughorn & Maria Henriëtte Drughorn & Johannes Ignatius Marie Drughorn & Rudolf Gerard Marie Drughorn & Catharina Bernardina Maria Drughorn in 1913 te 's-Gravenhage » Open Archieven

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op http://vrijheid.scouting.nl voor meer informatie en alle andere verhalen.